

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: I. R., nar. X
státní příslušnost: X
bytem v ČR: X

zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. OAM-79149/ZM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spoj. s ust. § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodloužena, neboť žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce měl napadené rozhodnutí předně za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nedostatečně vypořádal s jím založenými listinami a žalobci rovněž nebylo z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování žalovaný dospěl ke svým závěrům o přiměřenosti rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nepřiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, když žalovaný nepřihlédl k tomu, že se žalobce osvědčil a ke dni vydání napadeného rozhodnutí nevykonával ani trest zákazu činnosti, když z výpisu z rejstříku trestů se podává pouze zkušební lhůta u upuštění o výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. S ohledem na žalobcovo osvědčení se a upuštění od výkonu trestu zákazu řízení všech motorových vozidel tak podle jeho názoru nelze hovořit o tom, že bylo naplněno ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na ust. § 83 odst. 4 trestního zákoníku nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
4. Nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života namítal žalobce s odkazem na jím obsáhle citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil přitom, že se v jeho případě jednalo o ojedinělý exces z jinak řádně vedeného způsobu života, kdy si žalobce plní všechny zákonné požadavky a řádně plní účel pobytu. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nezjišťoval, zda je v možnostech rodiny realizovat rodinný a soukromý život na Ukrajině i s ohledem na probíhající vojenský konflikt. Za tím účelem žalovaný neprovedl účastnický výslech žalobce a také důkazy nehodnotil důsledně a ve vzájemné souvislosti, jak mu ukládá ust. § 50 odst. 4 správního řádu.
5. Žalobce dále odkázal na pozměňovací návrh poslance Jana Hamáčka k vládní novele zákona o pobytu cizinců (sněmovní tisk č. 203), jejímž primárním účelem podle žalobce bylo zrychlení ukončení pobytu cizince na území v případě bezpečnostních hrozeb a v případě řízení o správním vyhoštění, což není případ žalobce, a proto je nemožnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání pro žalobce za dané skutkové situace nepřiměřené, když se ani nejednalo o úmysl zákonodárce.
6. Závěrem žalobce také namítal, že žalovaný nejednal jako s účastníkem řízení i s jeho manželkou, přestože evidentně zrušením bytového oprávnění žalobce dojde k zásahu do jejích práv a povinností.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je třeba na žalobce i nadále nahlížet jako na osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť žalobcovo odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ani do současnosti zahlazeno. Připomněl, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spoj. s ust. § 46e odst. 1 a dále ve spojení s §37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dojde už tím, že je držitel zaměstnanecké karty pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Pokud takové odsouzení nebylo zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti. Odsouzení jako celek pak u žalobce zahlazeno nebylo, neboť mu bylo uloženo více trestů vedle sebe, a právě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu dosud zahlazen nebyl, jelikož zkušební doba podmíněného upuštění od zbytku zákazu činnosti v tomto případě uplyne až dne 10. 5. 2025 a do té doby nelze rozhodnout o tom, že se žalobce osvědčil. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č.j. 8 Azs 325/2019-41.
8. Dále žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č.j. 1 As 175/2012-34, uvedl, že zahlázení odsouzení neznamená, že k němu vůbec nedošlo. Nemění se totiž nic na tom, že došlo ke spáchání trestného činu žalobcem a rozsudek, kterým byl odsouzen, nadále existuje a lež na něj nadále odkazovat.
9. K žalobcem namítané nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce uvedl žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č.j. 6 Azs 315/2017-19, že mu zákon v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V případě žalobce sice přichází v úvahu závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života žalobce podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen "Úmluva"), avšak žalobce podle žalovaného žádnou konkrétní námitku či tvrzení ohledně dopadu rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života v průběhu správního řízení neuvedl. Rovněž v žalobě zůstává žalobce podle žalovaného pouze u obecných tvrzení a neuvádí, jakým konkrétním způsobem by jeho soukromý a rodinný život měl být napadeným rozhodnutím zasažen. Proto tedy žalovaný rovněž jen obecně uvedl, že manželka žalobce má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt v podobě zaměstnanecké karty a je zaměstnána na dobu neurčitou s hrubým výdělkem ve výši 20. 500,- Kč. Zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty tak nemá vliv na pobytové oprávnění jeho manželky, která na žalobci ani není vzhledem k vlastnímu pracovnímu poměru na dobu neurčitou finančně závislá. Neprodloužením zaměstnanecké karty žalobci proto podle žalovaného nemůže dojít k takovému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, který by byl porušením čl. 8 Úmluvy. Žalovaný v této souvislosti též odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 24. 9. 2015, č.j. 6 Azs 163/2015-47.
10. K námitce ohledně možností realizace soukromého a rodinného života na Ukrajině žalovaný uvedl, že s ohledem na probíhající vojenský konflikt má žalobce možnost požádat a s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině i získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tím je značně omezen dopad napadeného rozhodnutí do soukromé sféry žalobce, který tak v případě udělení víza za účelem strpění nebude muset vycestovat.

11. Žalovaný dále uvedl, že neprovedl výslech žalobce proto, že tento sám netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho výslechem měly být prokázány a vzhledem k tomu, že nebyla nijak zpochybněna vazba žalobce na území České republiky k jeho manželce, měl již výslech žalobce za nadbytečný.
12. Podle žalovaného se v případě žalobce jedná o pobytové oprávnění, které svědčí pouze jemu, tudíž jeho rodinní příslušníci nejsou jeho ztrátou přímo dotčeni ve svých právech, a proto nejsou účastníky řízení, jelikož dotčení mohou být nanejvýš nepřímě. Nadto žalovaný poukázal na ust. § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je v řízení o žádosti podle tohoto zákona účastníkem řízení pouze žadatel, což představuje zvláštní úpravu ve vztahu k ust. § 27 odst. 1 správního řádu.
13. Co se týče odkazu žalobce na pozměňovací návrh poslance Jana Hamáčka k vládní novele zákona o pobytu cizinců (sněmovní tisk č. 203), žalovaný uvedl, že cílem nové právní úpravy obsažené v ust. § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců bylo vyloučit dvojinstančnost správního řízení ve vybraných typových případech, kdy rozhodnutí bylo vydáno z důvodů v něm taxativně vymezených, a zrychlit tak proces zrušení pobytu cizince v případech, kdy na území České republiky spáchal úmyslný trestný čin. Žalobce se úmyslného trestného činu dopustil a je tedy na místě aplikace ust. § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a tedy i odeprání možnosti podat odvolání proti rozhodnutí žalovaného.
14. Závěrem proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 11. 2023 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, k čemuž připojil přílohy, s tím, že požadovaným zaměstnáním na území České republiky měla být pracovní pozice pracovník montovaných staveb.
16. Dne 15. 11. 2023 vydal Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ve věci prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce souhlasné závazné stanovisko.
17. Z výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 12. 1. 2024, ev. č. ISRT119826/2024, vyplývá záznam o odsouzení žalobce trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, k trestu odnětí svobody ve výměře 4 měsíců podmíněně odloženého na zkušební dobu v trvání 18 měsíců (do 8. 1. 2024) a k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel ve výměře 18 měsíců, a to pro X podle ust. X trestního zákoníku. Z předmětného výpisu rovněž vyplývá, že bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti na zkušební dobu v trvání dvou let, a to do 10. 5. 2025.
18. Z trestního příkazu X ze dne X, sp. zn. X, se podává odsouzení žalobce pro skutek spočívající v X, který byl kvalifikován jako X podle ust. X trestního zákoníku. Tento trestní příkaz nabyl právní moci a vykonatelnosti dne X.

19. Žalobce byl ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzván, aby se dostavil na pracoviště žalovaného k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim nevyužil.
20. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce a neprodloužil žalobci platnost zaměstnanecké karty z důvodu pravomocného odsouzení žalobce ze spáchání úmyslného trestného činu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré písemnosti potřebné pro rozhodnutí soudu jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí a soud shledal provedení žalobcem navržených důkazů pro rozhodnutí věci nadbytečným. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.*
23. Podle § 46e odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
24. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
25. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
26. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě*

případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

27. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
28. Žalobce předně namítá, že s ohledem na usnesení X sp. zn. X (Sic!), kterým bylo rozhodnuto, že se osvědčil ve zkušební době, by se na něj mělo hledět, jako by nebyl odsouzen. S tím by ovšem bylo možné souhlasit pouze, pokud by žalobci současně nebyl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. U toho druhu žalobci uloženého trestu totiž v době vydání napadeného rozhodnutí nedošlo ještě k jeho vykonání, resp. neuplynula zkušební doba podmíněného upuštění o výkonu zbytku tohoto trestu. Ohledně trestu zákazu činnosti tak v případě žalobce nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí splněny podmínky pro jeho osvědčení, protože také nemohlo dojít k zahlázení celého odsouzení žalobce trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, tzv. ze zákona.
29. Jestliže tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí doposud neuběhla soudem stanovená zkušební doba, během níž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku žalobcova trestu zákazu činnosti, nezbylo žalovanému než k odsouzení žalobce trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X přihlídnout, neboť na něj nebylo možno nahlížet jako na osobu, jejíž trestná činnost byla zahlázena. Žalovaný rozhodoval na základě aktuálně zjištěného skutkového stavu, přičemž z popisu i výpisu z rejstříku trestů jednoznačně vyplývalo, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a ke dni vydání napadeného rozhodnutí na něj nebylo možno hledět jako na bezúhonného.
30. Smyslem nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu předchozího odsouzení za úmyslnou trestnou činnost spáchanou cizincem je ochrana veřejného pořádku, a proto je nezbytné hodnotit právě ke dni rozhodování, zdali došlo k zahlázení odsouzení, či nikoli. Jestliže nastane druhá varianta, není rozhodné ani to, zda na cizince bude v budoucnu nahlíženo jako na bezúhonného, a to i zpětně ke dni rozhodování správního orgánu. Pro zákonnost rozhodování žalovaného je klíčové, jestli ke dni vydání

rozhodnutí bylo odsouzení cizince zahlazeno, či nikoli, a to jako celek a nikoli pouze odsouzení k jednomu druhu trestu v případě vícera uložených druhů trestů.

31. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, také v tomto případě lze napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění lze zjistit důvody, proč žalovaný neshledal nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí a k jakým skutečnostem při tom přihlédl.
32. Soud ve shodě se žalovaným připomíná, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.; podle jeho odstavce třetího se ovšem přiměřenost posuzuje pouze, pokud to zákon výslovně stanoví, což ovšem není tento případ. Podle soudní judikatury i v takových případech musí správní orgány s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodního práva (z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy) výjimečně posoudit přiměřenost svého zásahu, pokud cizinec ve správním řízení vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, a tím i porušení čl. 8 Úmluvy (např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13). Žalobce nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a v žalobě žádná konkrétní tvrzení ohledně zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života neuplatnil. V této souvislosti je nutno připomenout, že se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, a bylo tak primárně na něm, aby správní orgánům sdělil vše podstatné, a to i ohledně možného zásahu do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35). Ke svému soukromému a rodinnému životu žalobce nic bližšího neuvedl, soud tak považuje za dostatečnou argumentaci žalovaného na str. 3 napadeného rozhodnutí, podle níž se pobyt manželky žalobce v České republice nijak neodvíjí od pobytu žalobce, když má povolen dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty s platností do 26. 2. 2026, je v pracovním poměru na dobu neurčitou a není tak závislá na příjmu žalobce. Existence manželství nemůže bez dalšího založit nepřiměřenost zamítnutí žádosti z důvodu odsouzení za spáchání úmyslné trestné činnosti, tedy velmi závažného jednání.
33. Žalobce také nijak blíže nevysvětlil, jaké nebezpečí by jemu a jeho rodině hrozilo v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem v zemi původu. V judikatuře NSS byl opakovaně vysloven závěr, že kupř. branná povinnost je sama o sobě legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34). Případné zapojení žalobce do aktuálních bojů v zemi původu proto nemůže být posuzováno v souvislosti se čl. 8 Úmluvy.
34. Žalovaný současně příhodně zdůraznil, že důsledkem napadeného rozhodnutí nemusí nutně být vycestování žalobce do země původu. Pokud by žalobce skutečně objektivně nemohl vycestovat do vlasti kvůli bezpečnostní situaci, má nad rámec žádosti o vízum za účelem strpění možnost požádat o mezinárodní ochranu; neprodloužením platnosti zaměstnanecké karty nedojde k porušení zásady non-refoulement.
35. Soud rovněž nespatřuje vadu napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení v tom, že žalovaný nevyslechl žalobce v postavení účastníka řízení. Žalobce ve správním řízení svůj výsledek nenavrhoval ani neuplatňoval žádná tvrzení, která by potřebu jeho výslechu zakládala. V řízení byl dostatečně podložen důvod k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty jinými podklady (zejména opisem a výpisem z evidence

rejstříku trestů) a otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život byla rovněž žalovaným vypořádána.

36. Ohledně námitky týkající se účastnictví manželky žalobce ve správním řízení odkazuje zdejší soud předně na ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je v řízení o žádosti podle tohoto zákona účastníkem řízení pouze žadatel. Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců je pak ve vztahu speciality k ust. § 27 správního řádu, které obecně stanoví, kdo je účastníkem správního řízení, a proto má v tomto případě aplikační přednost.
37. Krom toho je třeba ohledně této námitky poukázat též na závěry rozsudku ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud jde o účastnictví dcery v řízení, pak zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Kdo je účastníkem řízení stanoví obecně § 27 spr. ř. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) spr. ř. je cizinec, o jehož vyhoštění se vede toto řízení, není však vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby dle § 27 odst. 2 spr. ř. Podmínkou účastnictví dle § 27 odst. 2 spr. ř. však je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k dceři stěžovatelky. Ta jediná mohla být tím, že jí nesvědčilo postavení účastníka řízení, dotčena na svých procesních právech. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o správním vyhoštění její matky. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Stěžovatelka se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).“*
38. I kdyby tedy v případě manželky žalobce bylo možné uvažovat o jejím účastnictví v předcházejícím správním řízení, nemůže se žalobce domáhat ochrany veřejných subjektivních práv, které se nevztahují bezprostředně k jeho osobě. Bránit se proti svému opomenutí správním orgánem tak byla případně oprávněna pouze manželka žalobce a nikoliv žalobce samotný. Není tedy v podstatě ani na místě se touto námitkou věcně zabývat, jelikož žalobce nebyl v tomto ohledu dotčen na svých veřejných subjektivních právech (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, bod 22, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 Azs 101/2022-61, bod 12).
39. Pokud pak jde o argumentaci žalobce důvodovou zprávou k novelizaci zákona o pobytu cizinců, nelze ani tuto shledat důvodnou, neboť ust. § 168 odst. 3 obsahuje taxativní výčet rozhodnutí z taxativně vymezených důvodů, proti nimž nelze podat odvolání. Napadené rozhodnutí je pak do tohoto výčtu zahrnuto, když bylo vydáno z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jednoznačné vymezení tohoto důvodu i taxativního výčtu rozhodnutí obsaženého v ust. § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podle zdejšího soudu nedává žádný prostor pro jakoukoli jeho výkladovou korekci. Nemožnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání tak ze zákona jednoznačně vyplývá a žalovaný nijak nepochybil, pokud v tomto směru žalobce poučil.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 25. září 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce